

eerste jaren van zijn hoogleraarschap vooraanstaande woordvoerders van belangrijke politieke stromingen uitgenodigd werden voordrachten te houden voor de studenten, die gebundeld zijn onder de titel Principiële staatkunde. Het was voor die tijd iets nieuws. Ongebruikelijk was het bovendien, en is het nog, dat aan de bundel een uitgebreide lijst was toegevoegd van data en gegevens op economisch en sociaal-economisch gebied.

Voor het verkrijgen van feitelijke gegevens deinsde De Vries niet voor moeizaam archiefonderzoek terug en probeerde hij op de hoogte te blijven van de nieuwste ontwikkeling op de terreinen van wetenschap die zijn belangstelling hadden. Zijn laatste publikaties – hij was toen al bij de tachtig – golden b.v. de Raad van Europa, de constitutionele ontwikkeling in de Bondsrepubliek en het Frankrijk van De Gaulle, en de organisatie van de onderstandswetgeving in België. Zijn archiefstudies vonden hun neerslag in tal van verhandelingen over de geschiedenis van onze sociale wetgeving, in zijn bewerking en aanvulling van de Schets eener parlementaire geschiedenis van Van Welderen Rengers, en niet in de laatste plaats in zijn boeken over de ‘ongekende’ Thorbecke en koning Willem III.

Men kan het een en ander aanmerken op de systematiek van deze boeken of de stijl te springerig vinden, maar men zal moeten erkennen dat hier een haast maniakale bezetenheid heeft geleid tot levendige geschriften, waarin een eigen, nieuwe visie gestaafd wordt met een overvloed aan feiten. Feiten die de grote Thorbecke van een niet in alle opzichten verdiend voetstuk halen, en recht willen doen aan hen die in publieke waardering tekort gekomen zijn: Thorbecke's medeministers, zijn politieke tegenstanders en koning Willem III. Met zijn voorliefde voor het persoonlijke detail, voor wat er schuil gaat achter de officiële façade van de staatsstukken, heeft De Vries een nieuw accent gegeven aan de staatkundige geschiedenis.

De Vries was er niet de man naar een handboek van het staatsrecht te schrijven, maar wel iemand die door de invallen en losse opmerkingen waaruit zijn colleges bestonden de studenten aan het denken zette. Nog belangrijker vond hij het dat zij zich uit vreemde en onverwachte situaties wisten te redden. Slaagde een student er in hem daarbij voor zich te winnen, dan gaf De Vries een tentamen zonder wroeging cadeau. Hoogtepunten van deze speelse